

Minimum Rock And Roll

&

Anyám könnyű álmot ígért,
hideg napokat,
ólomnehéz pillangókat,
végtelen mezőket, kanászéletet.
Anyám disznószart ígért.
Apám a vasról álmodott.
Lovakat patkolt, tajtékozó paripákat,
bús igavonókat, ekehúzó kancákat.
Hajlította a nehéz fémeket.
Szikrázott a tűzben érlelt vas.
Apám lovakról álmodott,
tüzet okádó hétfejű sárkányokról.
Vasszagú műhelyekről,
lőszagú boszorkányokról.
Fújtak a szelek, ahogy kellett.
Hideget hozott a kossava.
Esett a hó, hullott az ólom, rendesen.
Siklott a szán, csillogott a vasalat.
Anyám könnyű álmot ígért,
apám a vasról álmodott.
Pislogtak a nádfedeles házikók.
A sok beteg, halovány költő
pedig némán bámulta
a vadludakkal teli egeket,
a távoli zúzmaracsillagot.

&

Negyvennyolcban?

(Anyám éppen 20, apám 19.)

Akkor még meg se születtem.

Egy tányér: tele mindennel,
évszámokkal, vörös csillagokkal,
zöldséggel, fűszerrel, bundás kenyérrel.

Minek a rizsa? Térjünk a tárgyra.

Minden tágul, minden változik,
semmi se lehet állandó.

Mixed at Sigma Sound Studio.

&

Azt mondta a plébános úr,

mondjak el öt miatyánkot,

illetve három hiszekegyet,

és bánjam meg bűneimet.

Az Úr látja a lelkemet.

Hiszek egy, kettő, három.

Nem tehetek róla,

hogyan leesett a rádiórom, és

megpillantottam a tanárnő

(háztartástant tanított)

keresztbe vetett pucér lábait.

Megbántam

azokat a gyönyörű combokat

és a rádiógumikat.

&

Évszám nélkül.

Egy valaha volt udvaron

anyám hajtja a varrógépét.

Szellő simítja a haját.

Szemében az élet poklai.

Az éter tele jó vibrációkkal.

Öregek citeráznak,

muzsikát szállít az éter.

Zene jön a villanyvezetékéből,

a falból, a macskák szeméből.

Anyám ajkán dal fakadt,

mely lebontotta az evidenciákat.

&

Hajnali órán cinkét és
feketerigót hallgattam.
A rozsdafarkú tavasznyitó énekét.
Szerettem a naiv ritmusokat,
a bárgyú refréneket, a tündérmeséket.
Az együgyű festményeket,
az egyházi imákat és
a divatjamúlt avantgárdot.
Hittem a pogány varázslatokban
és a delíriumokban.
Zöld voltam és boldogtalan.

&

A hegyekből fergeteg érkezett.
Sodorta magával
katonák fejét és bakancsát,
történelem nélküli országokat.
Repültek az égen tajtékzó paripák,
vasorrú bábák és tüzet okádó
sárkányok, a hétfejűk.
Látszik, hogy stúdió és playback.

&

Sorokat találtam benne aláhúzva:
„Fájdalommentesen behatolhatok-e végtelenbe?”
(Tomaž Šalamun)

&

Erről jut eszembe:
Killing Me Softly.
Egy szoprán vérem ereszti,
torkomat metszi, lágyan gyilkol.
Belém fojtja a szavakat.
Már nem hallom a világ neszeit
és a bútól harmatos dalokat.
Csak a hold ficáncol,
hamarosan talán
rohamra indul,
nélkülünk,
egy új virradat?

&

Adj egy kis friss levegőt!
Nehogy kifussunk az időből,
a tavaszból.
Ez mind fikció,
már semmi sem igaz.
Fántazi-aha, aha.
Nem így akartam, de ez van,
csak hunyd le a szemed,
nyisd ki a szád, és ne aggódj.
Ne gondolkozz. Yeah!
Nyomjad a zöld levegőt!
Ma nevetni kell, holnap majd
sírunk és szomorkodunk.
No Trouble Blues.

&

A világ első almáját
harapdáltuk és rágtuk.
Hallottuk a roppanásokat, ahogy
a piros héj lecsúszik a torkunkon,
és darabokra töri a szívünket.

&

Nyakatekert kikelet. Sha-na-na.
A víz már kék, a fű még nem zöld.
Forog a bakelit.
45-ös és 33-as fordulattal.
(Tisztelet Leo Hendrik Baekelandnak.)
Hey Joe! Baby, Come Back.
Madmaiselle Ninette.
Mony, Mony. Yummy,
Yummy. Sugar, Sugar.
Ez mi ez? Rágógumi, Sha-na-na.
Öröközöldek, melyek hallatán,
egykoron, a nők meg akartak
szabadulni a ruhájuktól.

&

Vadnak születünk.

Bagolynak, verébnek.

Gödénynek, vöcsöknek.

Aki nem hiszi, annak elmondom röviden:

a valóság nagy. Nagyobb, mint gondolnánk.

De mindjárt ráküldök egy vírusirtót!

&

Minden csak folytatódik.

A fény által sok minden.

Mennyi minden összefon,

és mégse jön össze úgy,

ahogy kellene.

De kellene?

Sok minden.

&

Láttam a fát, a sármányok csapatát,

a kusza vonalak tömegét.

A képernyőt bámultam.

Betűk peregtek a szemem előtt,

lyukat ütöttek a papíron.

Özönlött a sok folyamatos szöveg,

hivatkozás és tudálékosság.

Elnyeli majd őket is egy nagy fekete lyuk.

Mind beleveszünk

az univerzális sötétségbe.